

Mūsų vyskupija - VILKAVIŠKIO VYSKUPIJA - šiemet švenčia 100 metų gyvavimo jubiliejų!

O jei tave, skaitantysis, taip imtų ir pakviestų kažkas kartu lipti į kalną? Hm...

Kaip svarbu suprasti savas jėgas ir norus, kuo mes tiesiog prabundame ar save pažadiname kažkokiam veiksmui... Turbūt nereikia pradėti kažką daryti, jei suprantame, kad nepajėgsime. Čia turbūt svarbiausia yra pati pradžia...

Būtent pačioje veiksmo pradžioje sukaupiamos jėgos kažkokiam veiksmui, ir jei tų jėgų turime bent jau pradžiai, – tuomet jos vis augs arba bus auginamos.

Kaip pavyzdį galime įsivaizduoti akmenį ant kalno skardžio, kurį mes galime pastūmėti žemyn – krisdamas jis sukels griūtį ar net laviną. Taigi, nuo mūsų priklauso: pastūmsime jį ar ne. Jei pastūmsime – neįmanoma bus jo sustabdyti! Tai liečia ir mūsų gerus, Gavėnios, žingsnius – svarbu pradėti, o toliau veiksmas įgauna pagreitį. Skiriasi tik pasekmės – priklausomai nuo to, ką norime daryti.

Apie tai yra daug posakių: “Gera pradžia – pusė darbo.”, “Ką pasėsi, tą ir pjausi.”, “Geriausias mūšis – nepradėtas.”, “Kaip pasiklosi – taip ir miegosi.” ...

Todėl prieš tai, kai mes ištariame žodį, parašome laišką ar pradedame kažkokį konkretų veiksma ar darbą, mes dar turime galimybę sustoti, tačiau jei pradėjome – tuomet nėra kelio atgal, gyvenimas įgauna kitas spalvas, o mes patys tarsi kopiname, aukštumon. Kur link noriu ar esu kviečiamas užkopti?

Gavėnios laike, be kopimo link savęs ar kito žmogaus, ar mūsų Kūrėjo, – stovime vietoje. Taip, be konkrečių žingsnių, – stovime ir stovėsime vietoje...

Jei šiandien, kai grįši namo, išgirsi kvietimą bendrakeleivystei, – ar priimsi?

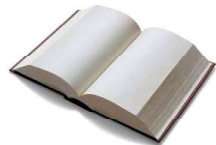
*“Iš spindinčio debesies
pasigirdo Tėvo balsas:
“Šitas yra mano mylimasis Sūnus;
Jo klausykite!”*

(plg. Mt 17, 5)

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Pr 12, 1–4a; Ps 32, 4–5. 18–20. 22; 2 Tīm 1, 8b–10

Psalms atliepas

Telydi mus, Viešpatie, Tavo ištikimoji meilė,
nes į tave nuolat mes žvelgiam.

Evangelija pagal Matą (17, 1–9)

Anuo metu Jėzus pasiėmė su savimi Petrą, Jokūbą ir jo brolių Joną ir užsivedė juos nuošaliai ant aukšto kalno. Ten jis atsimainė jų akivaizdoje. Jo veidas sužibo kaip saulė, o drabužiai tapo balti kaip šviesa. Ir štai jiems pasirodė Mozė ir Elijas, kurie kalbėjosi su juo. Tuomet Petras ir sako Jėzui: „Viešpatie, gera mums čia būti! Jei nori, aš padarysiu čia tris palapines: vieną tau, kitą Mozei, trečią Elijui“. Dar jam tebekalbant, štai skaištus debesis apsiautė juos, ir štai balsas iš debesies prabilo: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi. Klausykite jo!“ Tai išgirdę, mokiniai parpuolė kniūbsti, labai išsigandę. Bet Jėzus priėjo, palietė juos ir tarė: „Kelkitės, nebijokite!“ Pakėlė akis, jie nieko daugiau nebematė, tik vieną Jėzų.

Besileidžiant nuo kalno, Jėzus jiems įsakė: „Niekam nepasakokite apie regėjimą, kol Žmogaus Sūnus prisikels iš numirusių.“

Evangelijos komentaras:

Kartais mes sutinkame žmonių, kurie sakosi esą taip laimingi, lyg dangus būtų ant žemės. Ar iš tikrųjų taip gali būti? Ar iš tikrųjų galima visada būti ramiam, patenkintam, linksmam ir nieko nebijoti? Šv. Raštas sako, jog gyvenime patiriame tik trupinėlius laimės, praktiškai tik pragiedruliūs. Dažnai laimė greitai užgęsta užleisdama vietą žemiškosms problemoms, fiziniams ir dvasiniams kančioms...

Panašiai truputį laimės pajuto ir Jėzaus mokiniai ant Taboro kalno. Jėzus užsivedė pačius artimiausius ant 600 m aukščio Taboro kalno. Čia Jėzus kalbėjosi su Moze ir Eliju, ir šiame išskirtiniame tokiam pokalbyje Jėzus buvo tuo, koks Jis iš tikrųjų ir yra. Aišku, visur, visada Jis toks galėjo būti... Bet buvo žmogus, būdamas su žmonėmis. Čia Jėzaus mokiniai buvo tokie laimingi, lyg dangus būtų nusileidęs ant žemės. Jie matė Jėzų ne kasdieniškai, todėl turbūt suprato, jog ten, kur Jėzus, ten yra Dangus. Petras, bijodamas, kad ši laimė praeis, sakė: „Mokytojau, gera mums čia būti! Padarykime tris palapines: vieną tau, kitą Mozei ir trečią Elijui!“ Jis norėjo visam laikui pasilikti ant Taboro kalno ir neketino leistis žemyn į kasdienybę... (Evangelijoje sakoma, jog Petras nežinojo ką sakęs.)

Sumišusius nuo laimės mokinius sudrausmina pačio Dievo balsas: „Šitas mano išrinktasis Sūnus, Jo klausykite!“

Pokalbiu su Moze ir Eliju turbūt Jėzus norėjo padėšinti mokinius nebijoti kasdienybės, ir kartu parodyti, jog yra tikroji, amžinoji laimė, kurią jie tuo metu ir pajuto ant kalno. Vaizduodamas amžinos laimės vietą teologas šv. Tomas Akviniėtis sako: „Ten kiekvienas mylės kitą kaip patį save ir džiaugsis kito džiaugsmu kaip savo, ir dėl to vieno džiaugsmas ir laimė dar labiau padidės, nes ten vieno džiaugsmas bus visų džiaugsmas.“

Mums taip pat labai dažnai Dievas suteikia progas, kad susprastume, jog laimė, gerumas, meilė, džiaugsmas yra tikri. PER DAUG įpratome manyti, kad krikščioniui ar žmogui, gyvenančiam su Dievu, jokių džiaugsmų, jokių linksmybių, jokių „gera“ būti negali. Visi malonūs ir linksmi dalykai esą krikščionybės išbraukti kaip nuodėmingi, kaip nepadorūs. Nuoboda, liūdnumas, pasidavimas likimui, tik tiek... Pasidžiaugti ir pasilinksminėti esą galima tik už krikščionybės, tik tenai, „kur Dievas nemato ir negrūmoja pragaru...“ Netiesa!

„Džiaugsmas parodo, kad šitas vaikas turi švirią sąžinę“, – dažnai kartodavo šventasis kunigas Jonas Bosko. „Džiaukitės ir linksminkitės, nes jums paskirtas Dangus“, – dažniau sakydavo saviesiems Jėzus. Taip, džiaugsmas ir linksmybė yra toks svečias, kuris mėgsta ateiti ir belstis į kasdienybės duris. Jį priėmus – priimu Dievą. Pabrėžiu: Dievą, ir Jis džiugina. Ir Jis labai dažnai ateina. Paprasto žmogaus kailyje, ir siūlo kartu lipti į kalną! Na, jau ne!..

Laiškas Maldos už lietuvius pasaulyje dienai

Brangūs broliai ir seserys Lietuvoje ir visame pasaulyje,

ne kartą esame patyrę, kaip gera būti kartu ir kaip svarbu išlikti vieningiems. Džiaugiamės dainų ir šokių šventėmis Lietuvoje ir diasporoje, įvairiose šalyse rengiamomis lietuvių dienomis. Reikšminga susiburti bendrai maldai parapijose ir bažnyčiose ne tik per didžiąsias šventes, bet ir kiekvieną sekmadienį. Kaip visuomet, artimiausią šv. Kazimiero, Lietuvos Globėjo šventei sekmadienį – šiame kovo 1 d. – jungsimės į bendrą maldą prašydami Dievo palaimos lietuviams visame pasaulyje.

Ateinantį birželio mėnesį Vilniuje vyks Pasaulinis Apaštalinis Gailėstingumo kongresas. Kaip tik iš šio miesto pasauliui pasklido Dievo Gailėstingumo žinia. Priimdami Dievo gailėstingumo dovaną, esame kviečiami ir patys būti gailėstingi, dalintis gerumu, viltimi ir tikėjimu. Net ir turėdami skirtingas nuomones galime daug nuveikti kartu, kai suprantame, kad mus jungia bendras krikščioniškas tikėjimas ir maldai.

Jau 35-eri metai praėjo nuo Sausio 13-osios įvykių. Tą lemtingą laiką Lietuvos laisvę, teisę apsispręsti ir laisvai išpažinti tikėjimą gynė žmonės, gausiai susirinkę Vilniuje prie televizijos bokšto, studijų ir Lietuvos Respublikos Seimo. Keliolika iš jų paaukojo savo gyvybes, kad šiandien galėtume gyventi laisvoje valstybėje. Ne mažiau svarbus buvo ir užsienyje gyvenančių lietuvių indėlis – jie kėlė Lietuvos laisvės bylą, telkė politinę, moralinę ir materialinę paramą. Tai tapo gyvu liudijimu, kad nepaisant atstumų lietuvių tauta yra viena.

Neramiame ir įtampų pilname pasaulyje, kai taika ir tautų sugyvenimas patiria išbandymus ir toliau svarbus visų susitelkimas. Lietuviams visame pasaulyje reikia išlikti aktyviems, kad būtų gyvos lietuviškos parapijos, bendruomenės, organizacijos, veiklų stovyklos ir lituanistinės mokyklos, kuriose vaikai ir jaunimas ne tik plečia žinias apie Lietuvą ir mokosi kalbos, bet ir patiria priklausymą vienai tautai. Būtų gera, kad jie galėtų geriau pažinti ir tikėjimą.

Šiame taip pat minime Lietuvių Katalikų Religinės Šalpos 65-metį. Praeityje ši organizacija daug nuveikė skleisdama tiesos žodį – Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kroniką, kad pasaulis sužinotų apie padėtį pavergtoje Tėvynėje. Šiandien jos misija – stiprinti lietuvišką veiklą Lietuvoje ir diasporoje, palaikyti tikėjimą, šeimą ir jaunimo ugdymą. Kaip ir kitos lietuviškos organizacijos, ji veikia lietuvių dosnumo bei pasiaukojimo dėka ir parodo, kiek daug galime padaryti suvieniję jėgas.

Minėdami Maldos už lietuvius pasaulyje dieną, patikėkime save, savo šeimas ir visą lietuvių tautą Dievo Gailėstingumui ir Mergelei Marijai – Gailėstingumo Motinai. Kad ir kur gyventume, Viešpats testiprina mūsų tikėjimą, vienybę ir pasiryžimą darbuotis dėl Dievo, artimo ir Tėvynės. Kovo 1 d. jungimės į bendrą maldą savo parapijose ir bendruomenėse, o 12.30 val. Lietuvos laiku iš Vilniaus Arkikatedros šv. Mišios bus transliuojamos per Marijos radiją ir LRT-Plus programą.

2026 m. vasario 9 d

+ Arkivyskupas Gintaras Grušas

Lietuvos vyskupų konferencijos pirmininkas

+ Arkivyskupas Lionginas Virbalas, SJ

Lietuvos vyskupų konferencijos delegatas užsienio lietuvių sielovadai

Kanauninko Vytauto Vaičiūno prisiminimas

Šiandien prisimename prieš 6 metus Amžinybėn iškeliavusį Šlienavos parapijoje daug besidarbavusį kunigą, tėvelį, garbės kanauninką Vytautą Vaičiūną.

Prisimename jo paliktus pėdsakus Šlienavos parapijos žemėje, Dievui dėkojame už jo rūpestį, kurį jaučiame ir dabar, už darbus, ir jautrios asmenybės paliktą liudijimą. Tegul jo paliktas pavyzdys paskatins mus mylėti Dievą, žmones ir Tėvynę.

Gavėnia yra gražus laikas, kuriame mokinamės būti krikščionimis!

Besiruošdami Velykų šventei, turėdami tam išskirtą laiką, jame įvairiais būdais bandome grįžti prie savęs, prisiminti kas esame ir pan. Čia pasitarnauja malda, išmalda ir net pasninkavimas. Pasninkas yra dalinimosi su kitais būdas.

Panašiai kaip ir per adventą, vis bandydami priprasti prie tokio mūsiško gyvenimo būdo, taip ir dabar, gavėnioje, – esame tame pačiame būde – pasninke, – save nuskriaudžiant, pastebėjime kito žmogaus. Tai, ką atimame nuo savęs (laiką, dėmesį sau, esame kokiame nors darbe ar rūpestyje dėl kito, kokį daiktą ar valgį, gerą mintį ar žodį kitam dovanojame, atleidžiame kitam gal jam tik nusišypsime) – tai yra mūsų gavėniškos kelionės dalis, ir mūsų savito gyvenimo realus parodymas. Taip pat bažnyčioje rasime aukoms-pinigams skirtą dėžutę, su užrašu "Gavėnios pasninko vaisiai". Kas norite ir galite – net ir pinigais, sava auka turime progą parodyti savo krikščionišką gerumą, grožį kitam ar kitiems.

Norėdami pajusti šio laiko išskirtinumą, mes turėtume priimti jį į savąjį kasdieninį laiką. Pirmutinis žingsnis – sustabdyti save, kad pamatyčiau koks ir kur esu. Po to leistis į trejopos meilės (savęs, kito ir Dievo) kelionę.

Gavėnios kelionė yra trumpa – 40 dienų, nuo Pelenų dienos iki Velykų šventimo dienų. Tai aktyvus laikas, asmeninio veikimo savyje laikas. Priimkime šį laiką... Dėkojame visiems, kurie priimsite šį laiką! Taip pat dėkojame už Jūsų gavėniškų gerumo darbus ir žingsnius!

Šv. Kazimiero minėjimo diena

Kovo 4 d., trečiadienį, prisimenamas Lietuvos globėjas šv. Kazimieras.

Šioje dienoje, Šlienavos bažnyčioje, Eucharistija bus švenčiama vakare 18 val.

Jis gimė 1458 m. Krokuvoje, mirė 1484 m. Gardine. Lenkijos karaliaus, Lietuvos didž. kunigaikščio Kazimiero Jogailaičio ir Austrijos princesės Elzbietos Habsburgaitės sūnus.

Jis buvo labai pamaldus. Pasižymėjo uolumu tikėjime, skaistumu ir atgaila, meile vargšams, taip pat pamaldumu Eucharistijai ir Švč. M. Marijai. Džiovos išsekintas mirė Gardine, palaidotas Vilniaus arkikatedroje. 1602 m. paskelbtas šventuoju, 1636 m. – Lietuvos globėju, 1948 m. – viso pasaulio lietuvių jaunimo globėju.

Vasario mėn. šventė Krikštą

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Markas Vytautas Bytautas, gyvenantis Kaune.
2. Brieda Eleonora Bytautaitė, gyvenanti Kaune.

Vasario mėn. šventė Santuoką

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Rolandas Almantas Skobėjus ir Ramunė Dermontienė, gyvenantys Šlienavoje.

Vasario mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Ramūnas Jamontas, 62 metų, gyvenęs Laumėnuose.

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Albinas Bauža, 83 metų, gyvenęs Arlaviskėse.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.